

Випуск № 32
Листопад 2020

Дніпровська Січ

Козацький дитячий часопис

Київська гімназія №283

Дніпровська Січ №32 (2020)

- 3 Незабутній перший дзвінок
- 5 «В Україну закоханий я ...»
- 7 Святкова симфонія для вчителя
- 8 Хай світ озветься добротою
- 9 Ми – нащадки славних козаків
- 10 Враження на все життя
- 12 Хто не знає минулого, той не вартий майбутнього
- 15 Слава козацька не вмере, не поляже
- 19 Сучасний український ідеал, виплеканий історією
- 21 Хай запанує у серцях добро і укріпить козацьку нашу мрію
- 22 Духовні джерела минулого і сучасного
- 23 Знання – це наша найпотужніша зброя!
- 24 Козацький «Впоряд»
- 25 Національні свята – символ любові до рідної землі
- 26 Від серця до серця – одна Україна
- 27 А над світом українська вишивка цвіте
- 29 Вишивання, яке об'єднує рід
- 30 Невмируща українська краса
- 30 Національний скарб мого народу
- 31 Грай у футбол, підкорюй м'яч...
- 31 Я люблю свою гімназію!
- 32 У шкільному родинному колі вишиймо квітку щастя й долі
- 33 Моя найкраща, горда й незалежна – у цілому світі одна!
- 34 Повертайтесь, будь ласка, живими...
- 35 Мальовнича моя Україна
- 37 «Заложив Ярослав город – великий Київ,
а в города сього ворота є Золоті...»
- 39 Моя подорож Карпатами
- 40 Живемо в стилі «Еко»
- 41 Потурбуймося кожен про себе та всі про кожного!
- 42 Театральні самоцвіти
- 43 Моя Покрова – символ захисника України

На обкладинці часопису учні 5-Г класу – козацького загону
імені П. Конашевича-Сагайдачного

Головний редактор В.М. Гнатюк
Голова прес-центру М.А. Швед
Керівник науково-методичного центру Л.О. Сівковська
sh283@ukr.net

НЕЗАБУТНІЙ ПЕРШИЙ ДЗВІНОК

Перше вересня у козацькій гімназії – це день радості й пізнань. На свято запросили п'ятикласників, які успішно пройшли конкурсне випробування і стали учнями гімназії. Захід проходив у форматі урочистого засідання, під час якого наймолодші побачили вшанованих переможців міських, всеукраїнських конкурсів і олімпіад. Творчу атмосферу презентували гуртківці естрадно-духового оркестру «Візерунки», хореографічної студії «Смайл АV», представники козацьких загонів. Кириченко Анастасія виконала пісню «Козаченьки» від фольклорного гурту «Дніпровські джерела». Вона ж, як степендіантка Президента України, разом із учнем 5-Б класу Андрієм Іллею дала перший дзвінок. На святі були присутні гості: Даневич П.М. – перший заступник голови Наглядової ради ВДКДО «Дніпровська Січ», генерал козацтва; Доценко Г.Г. – заслужений працівник культури України; Василенко О.М. –

народний артист України. Директор гімназії Гнатюк В.М., заслужений працівник освіти України привітав п'ятикласників з Днем знань – початком навчального року, а Петра Даневича – з його 70-літтям, побажав міцного здоров'я і мирного неба.

Прес-центр

«В УКРАЇНУ ЗАКОХАНИЙ Я ...»

Саме такою піснею у виконанні заслуженого артиста України Влада Зайцева розпочався святковий концерт Академічного ансамблю пісні і танцю Національної гвардії України на сцені козацької гімназії.

Відомі артисти завітали до актової зали, щоб привітати педагогів з професійним святом Днем працівників освіти. Для вчителів лунали пісні у виконанні заслуженої артистки Катерини Пушкіної, Ігоря Кругляка, вокального гурту «Червоні маки».

Неймовірно красивою стала хореографічна композиція «Поліські залицяночки» у виконанні прославленого балету, головний балетмейстер Світлана Васильківська. Та незрівнянною перлиною концерту стали пісні у виконанні народних артистів України вокального гурту «Гетьман». «Вишенька-черешенька» полонила серця усіх прихильників всесвітньовідомого гурту. «Браво!», «Браво!», «Браво!» ще довго лунало на честь відомих артистів. Глибокі слова вдячності були сказані директором гімназії Гнатюком В.М. на адресу начальника Академічного ансамблю пісні і танцю полковника Івана Мельника та заступника командувача Національної гвардії України по роботі з особовим складом, генерал-лейтенанта Я.Б. Спудара, який організував незабутню зустріч педагогів з артистами.

Прес-центр

Зліва направо: Приходько П.Ю. (режисер-постановник),
Молдавчук В.С. (генерал-майор у відставці), Гнатюк В.М. (директор гімназії),
Голумбівський В.М. (полковник)

СВЯТКОВА СИМФОНІЯ ДЛЯ ВЧИТЕЛЯ

На початку жовтня у гімназії пройшла декада «Вчитель – це покликання». На одній із зустрічей із козацькою старшиною, а це отамани та заступники отаманів, обговорювались заходи до Дня працівників освіти. Було запропоновано і внесено до Пам'ятки отамана справжнє веселкове розмаїття підготовки до свята. Гімназисти засумували за справжньою дієвістю під час карантину. Зупинились на віковій категорії учасників: молодші готували виставки юних художників та фотозони, а старші взяли на себе більш складні в організації заходи. Як результат – спрацювали всі надзвичайно злагоджено, плідно. Малюнки, вітальні листівки дуже гарні, святкові фотозони (7-В, 5-Д, 6-Д) не залишали байдужими нікого, відеоролики із привітаннями, із своїм баченням ролі сучасного вчителя (11-В, 9-Д, 9-А, 10-Б, 8-Д, 9-В, 11-Б, 11-А) змістовними, а музичні перерви (7-Б, 8-А, 9-В, лідерська група – 23 учасники) незабутніми, емоційними. Гімназійна служба новин у новому складі, а це: Замирайло Захар, Деркач Михайло, Подорога Софія, Блішун Валерія, Германчук Вікторія, Барсуков Денис, Солтер Богдан, – підготувала інтерв'ю з педагогами. Дуже було приємно спостерігати за колегами з екрану. Усі заходи вражали, дивували, захоплювали. І глядачі, і учасники, і вся гімназійна родина була в особливому піднесенні. Якщо образно висловити свої відчуття, то це як ковток джерельної води, як усмішка сонця, як щось раптове і несподіване. У час суспільного неспокою, реформ, карантинів люди скупі на емоції, не до них. І на наше щастя, є дні, які повертають нас до позитиву, до бажання сказати вчителям

«велике спасибі», оцінити все, що ми робимо щоденно. Ми живемо професією, учнями, уроками, дистанційкою, іноді ігноруючи щось особисте. І тут раптом така вдячність. В один голос з екранів гаджетів учні гімназії відверто говорили про позитивний вплив вчителя на поведінку і характер учня, про ставлення до них, як до власних дітей. Що саме вчитель козацької гімназії виховує в дітей різних категорій почуття єдності і патріотизму, бажання стати кращими і щирішими. Наші учні дякують за ауру гімназії, в якій панує гармонія, підтримка, доброзичливість, не забули і про контроль і спонукання до відповідальності за свої дії. Вони емоційно нас вітали і навіть склали «рецепт» вчительського щастя, включивши в нього і здібних учнів, і розуміючих батьків, і пошану, і злагоду, і гармонію, і радість. У свою чергу ми, учителі гімназії, наголошуємо, що працюємо з вами, любі вихованці, на результат, а він буде успішним, коли ми будемо єдиною командою, злагодженою, цілеспрямованою. Саме за такої умови разом підкоримо будь-які вершини. Ми віримо у вас. Ви у нас найкращі!

Швед М.А.,
заступник директора

ХАЙ СВІТ ОЗВЕТЬСЯ ДОБРОТОЮ

21 вересня у Міжнародний день миру учні гімназії привітали шкільну спільноту символами миру на одязі та слоганами, як от: «Миру нашій Україні», «Світу миру і здоров'я», «Єдність – наша сила», «Хай світ озветься добротою», «Буде мир і будем ми», «Хай буде мир на всій землі, долоні здіймемо свої», «Мир крокує по планеті». Основні події цього дня відбувались у затишному дворикі гімназії, де активні учасники ВГКДО «Дніпровська Січ» демонстрували флеш-моби за участю лідерів гімназії, пропагуючи дружбу, мир, злагоду і велику любов до неньки-України. У сучасному житті кожна людина повинна розуміти, що доля країни певною мірою залежить від її вчинків, що це певна стежка, по якій потрібно пройти гідно. Кожен має розкрити себе, знайти себе, пізнати, зуміти оцінити. А щоб цінувати життя – потрібно знати своє місце у ньому. Не орієнтуватися на погане, а орієнтуватися на те, що притаманне нашому народові: патріотизм, гостинність, працьовитість. Ми, українці, мирна нація, яка ніколи і ніде не розпочинала воєнні дії, не прагнула загарбати чужі території. Але відчуття цього

го замало у XXI столітті. Пізнавши війну, відчувши трагедію втрати миру на нашій землі, розуміємо, що треба вчасно розпізнавати погане, попередити агресивне, зупинити вороже, бо все це загрожує нашому мирному

життю. Тепер на шостому році війни ми усвідомлюємо наскільки важливим для кожного з нас є мир на українській землі.

Прес-центр

МИ – НАЩАДКИ СЛАВНИХ КОЗАКІВ

Наша гімназія славиться своїми традиціями. Кожного року напередодні великого всенародного свята Покрови Пресвятої Богородиці, Дня захисника України і Дня українського козацтва проходить захід для учнів 5 класів – Посвята в козачата. Це дуже важлива подія, адже наймолодших гімназистів приймають до славетного козацького коша. В нашому 5-А класі свято відбулося 12 жовтня. Хоча воно пройшло в класі, оскільки були витримані санітарні норми карантину, але це не вплинуло на урочистість заходу. Юні українці заздалегідь готувалися до цієї події. Не було жодного учня, який би не брав участі. П'ятикласники довели, що вони справжні козаки: можуть і пісні співати, і вірші розповідати, і козацькі заповіді знають. Відтепер 5-А – це не просто клас, а й загін імені Максима Кривоноса, українського військового діяча періоду

Хмельниччини, полковника, одного з керівників козацько-селянського повстання в Україні під час гетьманування Богдана Хмельницького. Наприкінці свята до маленьких козачат звернулася заступник директора з виховної роботи Швед Марія Анатоліївна, привітала усіх, побажала п'ятикласникам здоров'я, успіхів у навчанні, бути справжніми патріотами України, своєї гімназії, своєї родини та вручила Посвідчення козака. Я вірю, що в серцях наших дітей зародилася козацька гордість за звичай рідного народу, а пам'ять поповнилась заповідями, які вони пронесуть через усе життя.

Долгушевська В.В.,
класний керівник 5-А класу

ВРАЖЕННЯ НА ВСЕ ЖИТТЯ

У понеділок 12 жовтня у нас була посвята в козачата. На жаль, свято проходило без батьків, тому що в країні діє карантин. Наш кабінет був прикрашений символами України: гілочками калини та горобини. Всі учні одягнули національні костюми, що створювало дуже святковий та патріотичний настрій. Ми співали гарні українські пісні. Розказували заповіді козаків. Тепер ми стали повноправними членами дитячої організації «Дніпровська Січ».

Житченко Алесь, учень 5-А класу

Цього тижня в нашій гімназії відбулася подія, яка мене дуже вразила. Це посвята в козачата п'ятих класів. Подія мала святковий, але в той же час, пізнавальний характер. Я дізнався багато нового та цікавого. Наприклад, про життя та діяльність відомої історичної постаті Максима Кривоноса. Він був видатним військовим 17 століття. Кривонос – один із небагатьох полководців, який мав

власну армію. На жаль, смерть застала його несподівано. Але, на мою думку, вона була героїчною: він помер під час облоги Замостя, захищаючи народ, відстоюючи честь і гідність своєї держави. Я пишаюся нашою історією і особливо такими її героями.

Лендел Іван, учень 5-А класу

До посвяти ми почали готуватися заздалегідь. Це було дуже відповідально. І ось особливий день настав. Атмосфера була урочистою. Учні виразно розповідали вірші, співали пісні, хлопці виносили прапори. Кожен з нас відчув причетність до великої історії

нашого народу та українського козацтва. Відтепер ми справжні козаки й козачки. Почуття гідності, честі та любові до України переповнювали нас. Козацькому роду – нема переводу!

Пархоменко Марта, учениця 5-А класу

У нашій гімназії було чудове свято – «Посвята в козачата». Ми були урочисто вбрані. Всі одягли вишиванки, а дівчата – ще й віночки. Розповідали вірші, співали та танцювали, переглянули цікаві інформаційні

відео. Потім нам вручили Козацьке посвідчення. Тепер ми є членами ВГКДО «Дніпровська Січ», і я дуже цим пишаюсь.

Герасименко Вероніка, учениця 5-А класу

ХТО НЕ ЗНАЄ МИНУЛОГО, ТОЙ НЕ ВАРТИЙ МАЙБУТНЬОГО

Хто не знає свого минулого, той не вартий свого майбутнього – прописна істина сучасного українця. Наша гімназія – надійний бастион козацького духу. Кожен рік, у жовтні, до свята Покрови, Дня українського козацтва наша дружня гімназійна родина приймає поповнення – учні 5-их класів стають козачатами. Так відбулося і 13 жовтня, коли наш 5-Б клас став козацьким загonom імені Нестора Морозенка. До посвяти в козачата юні п'ятикласники готувалися ще з вересня і чекали цього дня з великим нетерпінням. Підготували разом із батьками святкове вбрання, вчили вірші і пісні. Хвилювалися, адже цього року все відбувалося в умовах карантину. Але жодні обмеження (які ми гідно витримали) не зіпсували чудову атмосферу свята. Учні дізналися про життя козаків, їх побут, традиції, правила, улюблені заняття. Із захопленням дивилися відео про діяльність ВГКДО «Дніпровська Січ». Із рук козацької старшини гімназії отаман загону Запорожан Марія та хорунжий Ков-

баса Матвій прийняли хоругву і посвідчення козачат. П'ятикласники тепер твердо знають, що козаки – це вільні, безстрашні люди, борці за волю українського народу. Особливим моментом заходу стала присяга. Козачата урочисто поклялись, що вивчатимуть історію і традиції українського народу, готуватимуть себе розумово, фізично і морально, щоб чесно і віддано служити українському народу в ім'я зміцнення нашої незалежності та її процвітання. «Присягаємось, присягаємось, присягаємось», – дзвінко, на всю гімназію, лунали дитячі голоси. Батьки, хоч і не мали можливості побувати на святі, підтримали маленьких козачат чудовими смаколиками. Після свята ще довго стояв гомін на шкільному подвір'ї: нікому не хотілося полишати своїх побратимів. Учні активно ділилися своїми враженнями та переживаннями.

Кучерук Г.А.,
класний керівник 5-Б класу

Мій вибір вчитися в Козацький гімназії був не випадковий, адже батько зростав в Олешківському краю, де гартувалися козаки-характерники. Характерники – це еліта козацтва, своєрідний духовний наставник, хранитель традицій і таємниць, бойового мистецтва запорозьких козаків. За переказами, майже всі кошові отамани були характерниками. Найвідоміший – Іван Сірко, його обирали 24 роки поспіль отаманом. Я теж мрію стати отаманом. Дуже рада, що сьогодні мене і моїх однокласників прийняли в козачата.

Балик Марія, учениця 5-Б класу.

До нашого свята я ретельно готувався. Прочитав багато про козаків та їхнє життя. Як цікаво дізнаватися про традиції, досвід, минуле твоїх предків. На святі всі учні в національних костюмах, це було

так урочисто. Коли ми співали козацький марш, мене переповнювала гордість за свою країну.

Нікорич Тимофій, учень 5-Б класу

Сьогодні у нас було свято – «Посвята в козачата». Ми дізналися дуже багато нового про козаків. Наприклад, мені запам'яталося, що місце перебування козаків називалося куренем, а човни – чайками, що до козацького кошу входило до 10 тисяч воїнів. Під час заходу ми теж проявили себе гідно: співали, танцювали, розповідали про наших славних предків. А наприкінці всі отримали солодкий подарунок у вигляді сердечка в національних кольорах. Мені дуже сподобалася атмосфера та організація нашого свята.

Кравець Владислав, учень 5-Б класу

13 жовтня до свята Покрови в нашій Козацькій гімназії відбулася визначна подія. Наш 5-Б клас став козацьким загonom імені Нестора Морозенка. На святі була особлива атмосфера: ми розповідали про козаків, переглядали цікаві відео, співали пісні. Заступник директора Швед Марія Анатоліївна вручила нам посвідчення, привітала з тим, що кожний із нас став повноправним членом ВГКДО «Дніпровська Січ». Це найяскравіша подія в моєму шкільному житті.

Пальчиковська Єлизавета, учениця 5-Б класу

Сьогодні був особливий день в моєму житті, нас приймали в козачата. Незабутнім став момент, коли ми присягали на вірність нашій країні, обіцяли гарно вчитися і бути відповідальними. Козаки-старшокласники розповіли нам про заповіді справжніх козаків та вручили прапор нашого козацького загону. Це свято викликало в мене багато позитивних емоцій.

Кошмак Аліна, учениця 5-Б класу

Напередодні Покрови і Дня українського козацтва в нашому класі відбулася урочиста посвята в козачата. Ми стільки дізналися про міць і силу наших славних предків! Обіцяли вивчати історію і традиції українського народу. Коли нам вручили Посвідчення козака, я відчув себе справжнім юним захисником нашої країни. Буду робити все, щоб моя гімназія, родина й Україна мною пишалися.

Конюшко Ярослав, учень 5-Б класу

Кожна освічена людина повинна знати історію своєї країни. Однією із сторінок історії України було козацтво. Козаки вирізнялися силою, розумом, сміливістю та вправністю. У сучасному світі технологій та гаджетів так мало прикладів для наслідування. Але на нашому святі ми всі захотіли стати такими, як наші славні предки. Яскраві вишиванки, пісні, вірші – все це залишило приємні враження. Ми ще більше подружилися і згуртувалися.

Осадчий Михайло, учень 5-Б класу

СЛАВА КОЗАЦЬКА НЕ ВМРЕ, НЕ ПОЛЯЖЕ

З давніх-давен відомо про нерозривний зв'язок минулого, сучасного і майбутнього. Скільки б не минуло років, не забудуться славні справи козаків Запорозької Січі, які боролися за волю та незалежність нашої держави. День захисника України – свято, що відзначається в Україні 14 жовтня, у день святої Покрови Пресвятої Богородиці водночас з Днем українського козацтва. З давніх часів запорозькі козаки свято плекали образ святої Богородиці Покрови. Ця ікона супроводжувала й оберігала їх у далекій дорозі. Вони настільки вірили в силу Пресвятої Богородиці, настільки щиро й урочисто шанували її, що свято отримало й другу назву – Козацька Покрова. «Посвята в козачата» – це добра традиція, яка охоплює українські народні звичаї та сучасне шкільне життя. Це свято традиційно відбувається напередодні Покрови. З великим натхненням та бажанням мої вихованці готувалися до нього: вивчали козацьку символіку, звичаї та традиції Запорозької Січі. Діти отримали не тільки нові знання та враження, але й зуміли розкрити й показати свої здібності та таланти. Творчі, активні, непосидючі, такі завзяті і наполегливі, друж-

ні і відповідальні учні 5-В класу довели, що гідні називатися козаками й козачками загону імені Данила Нечая. На свято завітала козацька старшина гімназії, щоб прийняти до козацьких лав наймолодших учнів. Лунали українські патріотичні пісні, вірші про звитягу козаків та Запорозьку Січ. Юні українці демонстрували свою спритність і дотепність у театральній

сценці про козаків. Як класний керівник, я не тільки прагнула, щоб мій клас виступив гідно, але щоб ця подія пройшла через серце дітей. З вітальним словом до майбутніх козачат звернулися директор гімназії Гнатюк В.М. і заступник директора з виховної роботи Швед М.А., які привітали зі святом юних козачат та наголосили на тому, що віднині п'ятикласники влилися в ряди козацької гімназійної родини. Тож хлопчики, щоб стати справжніми козаками, повинні дотримуватися козацьких чеснот, а дівчатка – споконвічних національних традицій – материнської мови, народної пісні, культури, віри, високих моральних устоїв. І ось настала найурочистіша мить Посвяти – вручення Посвідчень козачатам. Цю почесну місію виконали представники козацької старшини гімназії – учні 10-Б класу. Тож дай, Боже, нашим козачатам здоров'я та сили, а гімназії – процвітання!

Дьоміна М.В., класний керівник 5-В класу

13 жовтня в нас відбулася «Посвята в козачата». Завдяки нашому класному керівнику Марині Володимирівні в нас була дуже старанна підготовка до цього заходу. Ми на виховних годинах проводили репетиції, вчили слова та козацькі пісні. На

святі я відчув себе справжнім українцем і козаком. Мені було приємно отримати «Посвідчення козака». Я дуже пишаюся тим, що я є учнем козацької гімназії!

Михайлов Святослав, учень 5-В класу

Мій клас найкращий. Ми разом тільки один місяць, а вже зуміли згуртуватися і підготуватися до свята. Неможливо оминати увагою нових однокласників, надзвичайно талановитих та життєрадісних. За короткий час зуміли вивчити вірші та пісні. Всі старалися та намагалися підтримати один одного. Наш класний керівник допомагала нам у підготовці до посвяти в козачата. Мене вразила презентація, яку представила Марина Володимирівна. Сподобалося, що на святі були присутні директор та заступник директора. Вразив декор класу до свята. Яскраві букети, прапори, віночки на головах у дівчат – все це створювало якусь магічну атмосферу. Я була у великому захваті від посвяти в козачата. Моїм батькам дуже сподобалося свято, яке вони змогли переглянути у відеозаписі, бо передати мої враження словами практично неможливо, це треба бачити і

відчувати серцем. Дякую за неймовірні емоції та можливість проявити себе.

Ярова Каміла, учениця 5-В класу

Перед початком заходу я дуже хвилювався, бо ж на посвяті в козачата буде директор, і я міг щось забути! Та в цілому, усе пройшло так, як планувалось. Мені свято дуже сподобалось. Директор сказав гарні слова. У класі було присутньо багато дорослих і

виступати трохи складно. Та все ж таки вийшло, нам видали гарні посвідчення, 45 хвилин промайнуло як мить. Свято було дивовижним!

Бачинський Давід, учень 5-В класу

13 жовтня в Київській гімназії № 283 відбулася посвята п'ятикласників в козачата. Оскільки захід відбувався напередодні Дня українського козацтва та свята Пресвятої Богородиці Покрови, учні 5-В класу підготували театральну сценку, пов'язану із козацькими традиціями. Ми співали українські пісні, декламували вірші, возвеличуючи красу української мови, народних традицій, козацьку мужність та любов до Батьківщини. Учні довго й сумлінно готувалися до цього урочистого заходу, адже для кожного гімназиста цей день є одним із найважливіших у шкільному житті. Ми стали повноправними членами Всеукраїнської громадської козацької дитячої організації «Дніпровська Січ». Почесні гості свята були приємно вражені гарною підготовкою та відмінною організацією святкового дійства.

Іщенко Матвій, учень 5-В класу

Після того як у нас відбулася посвята в козачата, я вважаю себе справжньою козачкою. Подія, присвячена святу козацтва, мені дуже сподобалась. Особливо важливими були слова нашого директора та класного керівника. Це було настільки урочисто, навіть плакати хотілось. Ще до нас завітали старшокласники, чим я була приємно здивована. Це були представники козацької стар-

шини. Говорили вони поважно, давали нам настанови. Ми також гарно підготувалися до свята і співали пісні, розповідали історію козацтва. Дівчата вражали красивим вбранням, хлопці – змужнілістю. Козацьке посвідчення, яке отримали на святі, – згадка про подію, яка запам'ятається надовго.

Ходневич Люба, учениця 5-В класу

Мені б хотілось поділитись своїми враженнями про посвяту. Те піднесення, яке опанувало мною, не покидає мене і досі. Це відчуття єдності і братерства, притаманне козацтву. Це та повна довіра і зв'язок між учнями і педагогічним колективом. Це розуміння всієї складності проведеної роботи в таких не-

простих умовах початку навчального року та карантину і миттєвої перебудови навчального процесу. Все це сповнює мене вдячністю до вчителів і керівництва гімназії та мотивує ще з більшою віддачею долучатися до навчального процесу.

Махія Катерина, учениця 5-В класу

Я пишаюсь тим, що причетна до такого свята, як посвята у козачата. Мій рідний дядько захищав мою Батьківщину від загарбників у 2014 році, тому це свято для мене особливо патріотичне. Спочатку я дуже хвилювалася. Адже був присутній найголовніший козак нашої школи – пан директор. Але я

не могла підвести свій клас і впоралась із хвилюванням... Було дуже весело! Я буду берегти своє посвідчення, бо я справжня козачка і продовжувачка козацького роду, якому не було і не буде переводу.

Дударенко Тамара, учениця 5-В класу

У дитинстві я побачив відео посвяти в козачата моєї старшої сестри Анни. Відтоді я мріяв, щоб у мене також було таке урочисте свято. Нарешті цей день настав. Напередодні свята Покрови Пресвятої Богородиці нас прийняли в козачата. Я та мої однокласники відповідально готувались до такого урочистого дня: вивчили вірші, українські пісні та підготували веселу сценку, в якій розподілили жартівливі ролі між хлопцями нашого загону імені Данила Нечая. Завдяки нашому класному керівнику Марині Володимирівні, я дізнався багато нового про козаків, їх звичаї та традиції. Свято вийшло радісним та хвилюючим водночас. Тепер ми всі належимо до великої козацької родини і виростемо мужніми та сміливими, як наші предки козаки!

Упир Іван, учень 5-В класу

Мені дуже сподобалась посвята в козачата! Було цікаво та трішки хвилююче. Наш клас після цієї посвяти став більш дружним. Дякуємо директору та завучу за теплі слова на нашу адресу! Та особливо ми дякуємо нашому класному керівникові Марині Володимирівні за те, що так гарно підготувала

нас до цього свята. Я більше дізналася про козаків, про Запорізьку Січ, про силу волі захисників. Інформація, яку ми отримали на посвяті, нам обов'язково знадобиться у подальшому житті.

Шовкопляс Катерина, учениця 5-В класу

СУЧАСНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ІДЕАЛ, ВИПЛЕКАНИЙ ІСТОРІЄЮ

Ми живемо в час глибокого осмислення життя. Тому особливої ваги набуває виховання юних українців на засадах моральності, духовності, патріотизму. Плекання любові до рідного краю, до рідної культури, пізнання історії власного народу у козацькій гімназії починається з перших днів перебування юних гімназистів, учнів п'ятих класів, у стінах школи. Посвята в козачата – це свято, яке допомагає щойно утвореному колективу учнів об'єднатися, розкрити свої здібності і таланти. На виховних годинах, які передують цьому особливому заходу, ми говорили про велике, яке починається з малого. Не може бути патріотом і свідомим громадянином людина, яка не поважає сім'ю, однокласників, не знає історії свого народу. Ми брали за приклад найкращі зразки дієвого патріотизму в українських козаків, щоб спонукати молоде покоління

вивчати історію нашої держави. Готуючись до посвяти, учні 5-Г класу, а відтепер загону імені Петра Конашевича-Сагайдачного, показали свої таланти, обдарованість, готовність працювати в команді. Козак для них – це ідеал, виплеканий історією, це воїн-захисник, активний борець за справедливість, людина, яка вміє боронити загальнонародне. Тому мої вихованці, перетерпівши навіть карантин, змогли згуртуватися і показати, які вони талановиті. Батьки підтримували дітей, підготувавши костюми і солодкі сюрпризи. Особливо тішилися учні Посвідченнями, де було написано, що вони прийняті в дитячу організацію «Дніпровська Січ». Пишаємося вами, віримо у вас, бажаємо щасливо жити і навчатися у дружній козацькій родині.

Ільчук Н.В., класний керівник 5 – Г класу

Мені дуже сподобалось свято. Посвідчення козака – важливий документ, який засвідчує зв'язок із славним і героїчним минулим. Все, що відбувалось на святі, було про козацтво. Мене переповнює

почуття великої гордості та пошани і до рідної школи, і до рідного краю, і до моєї України-неньки.

Мисько Катерина, учениця 5- Г класу

Козацьке посвідчення... ого, не в кожній школі таке отримаєш! Дякую за неповторні враження. Я намагатимусь гідно нести звання волелюбного народу. Свято було яскраве, гарне, барвисте. Українські строї вражали. Це були мої перші шаровари у житті. Тільки наша козацька гімназія спонукає стати побратимом усіх волелюбних народів!

Чапала Тимофій, учень 5-Г класу

Щорічно 14 жовтня українці святкують одразу три свята: Свято Покрови Божої Матері, День українського козацтва і День захисника України. Ці свята пов'язані між собою. Покрова Пресвятої Богородиці була для козаків великим святом. Козаки саме в цей день обирали старшину. Ікону Покрови вони брали з собою в дорогу на важливі битви. Напередодні такого величного свята у гімназії проходить посвята в козачата. Ми розповідали багато віршів, виконували пісні, а ще з гордістю усвідомили, що унікальність історії нашого народу полягає в тому, що в козацтві виявився творчий і волелюбний дух наших предків. Свято вдалося на славу, всі були задоволені. Ми спробували довести, що є гід-

ними нащадками і продовжувачами славного козацького роду!

Санду Уляна, учениця 5-Г класу

Яі мої батьки переконані, що саме змалку потрібно виховувати в хлопцях свідомих чоловіків, справжніх воїнів. У козацтві виявляється творчий і волелюбний дух наших предків. Посвяту проводили саме напередодні Покрови, яка була заступницею козаків,

а ікона прикрашала кожен курінь. Я із задоволенням брав участь у святі і гідно тримав прапор України, впевнений: доля козацтва України в надійних руках.

Артур Чорноконь, учень 5-Г класу

Це був особливий день. Зі сцени звучали пісні та вірші про Україну, козаків. Ми змогли відчутти причетність до великої історії нашого народу, до потужності і сили славного українського козацтва. А ще

власну відповідальність за Батьківщину. Мені дуже сподобалось життєствердуюче свято.

Янчій Роман, учень 5-Г класу

Посвята в козаки мені запам'ятається надовго. Усвідомлюю: щоб стати справжнім козаком, потрібно пройти суворі іспити, які розвивають силу, спритність і сміливість. Нам є чому навчатись у наших славних предків – козаків, які любили і захи-

щали Батьківщину. Низький уклін і тричі «СЛАВА» українським козакам!

Літнорович Владислав, учень 5-Г класу

Мені дуже сподобалось свято. Я теж хотів би стати справжнім козаком як у давні часи. Для мене посвідчення козака – важливий документ, який означає, що відтепер я теж козак. На святі всі учні нашого класу були святково одягнені. Вірші та пісні були про козацтво.

Шкода, що на святі не були присутні батьки та гості. Карантин вносить зміни у наше життя, але ми віримо, що перешкоди здолаємо своєю зібраністю, організованістю.

Андрієнко Ілля, учень 5-Г класу

Нарешті відбулося свято, якого ми чекали з моменту вступу в козацьку гімназію. Я була приємно здивована тим, які ми всі гарні в українських національних костюмах. Також ми дізналися багато нового і цікавого про життя та подвиги козаків. Тепер учні 5-Г класу –

повноправні члени Всеукраїнської громадської козацької дитячої організації «Дніпровська Січ». Я впевнена, що ми будемо гідними нащадками козацького роду.

Дробот Дар'я, учениця 5-Г класу

Це була надзвичайна подія у моєму житті. Я ніяк не могла втамувати хвилювання, адже саме в цей день наш клас приєднався до славної козацької родини гімназії. Ми довго готувалися, підбирали святковий одяг, вчили козацькі пісні та вірші про славних

лицарів. Все пройшло якнайкраще, наша пісня лунала гучно і бадьоро, а наприкінці свята ми отримали посвідчення козаків.

Бондаренко Софія, учениця 5-Г класу

ХАЙ ЗАПАНУЄ У СЕРЦЯХ ДОБРО І УКРІПИТЬ КОЗАЦЬКУ НАШУ МРІЮ

Осінь – це надзвичайно чарівна і казкова пора року. Вона одягає на світ свою магічну маску, крізь яку все здається неймовірним, і навіть звичайні, на перший погляд, речі стають незабутніми... Цьогоріч осіннє диво мені подарувало роль класного керівника маленьких і впевнених в собі гімназистів 5-Д класу, які вперше переступили поріг нашої школи. І ось прийшов жовтень, а з ним головне свято, яке ми відзначаємо традиційно у переддень Покрови, – Посвята в козачата. Вся увага наймолодшим, адже вони от-от стануть повноправними членами нашої дружної козацької родини. Вже позаду репетиції, пошук костюмів та хвилювання не тільки дітей, але й батьків, які всіма силами підтримували та допомагали в підготовці до цього чудового заходу. У святково прибраній залі розпочинається справжнє дійство – виступ 5-Д класу. Діти розповідають вірші, співають та танцюють. Юні українці в захопленні,

безмежно щасливі, адже вони патріоти і нащадки козаків. Тому впевнено промовляють козацькі заповіді та девіз відтепер загону імені українського гетьмана І.Мазепи:

*Славетних днів цілюще джерело
Дає нам силу, віру і надію.
Хай запанує у серцях добро,
І укріпить козацьку нашу мрію.*

Наприкінці свята з вітальним словом до юні звернувся головний отаман ВГКДО «Дніпровська Січ», директор гімназії В.М. Гнатюк. Я горда за маленьких українців, таких сміливих та відважних, гідних своїх великих предків. Знайте, моя підтримка та допомога завжди поруч. Щастя вам, діти, хай благословить вас Мати Божа на щасливе майбуття.

Микуленко Я. М.,
класний керівник 5-Д класу

ДУХОВНІ ДЖЕРЕЛА МИНУЛОГО І СУЧАСНОГО

Напередодні Дня українського козацтва кожен із нас відчуває себе по-особливому. Ми щасливі від того, що народилися і зростаємо в Україні, на козацькій землі – центрі найважливішого компонента національної й територіальної консолідації для кожного українця. Ми пишаємося сміливими і мужніми прасурами – славетними козаками, згадка про яких спостерігається ще наприкінці XV ст., які боролися за свою землю та відновлення національної державності, за волю, за справедливість, які не боялися ні голоду, ні ворожого полону, ні вогню, ні негоди та виступали оберегом нашої нації. Кінематограф «допоміг» скласти стереотип в суспільній свідомості, що досить було прибути на Січ, випити перед товариством чарку горілки, перехреститися по-православному – і ти козак. Насправді все було набагато складніше. Адже, з давніх часів на нашій землі не було для чоловіка вищої оцінки його доблесті та мужності, ніж порівняння з козаком. Майбутньому козакові необхідно було пройти повне навчання військовій справі, добре вивчити військові порядки та тільки за, щонайменше, 7 років кандидата записували в «випробувані товариші». Так сталося, що наші діти, учні 5-Д класу, отримали унікальну можливість навчатися у гімназії

№ 283, яку в народі називають «Козацькою» та приєднатися до частинки великої козацької родини. У житті нашого класу сьогодні особливий день – ми вже не просто гімназисти, а козачата загону славетного українського гетьмана І.Мазепи! Наші діти, за професійної допомоги педагогічного колективу та батьків, також мали можливість відчути магію «Посвяти в козаки» та прилучитись до одного з найважли-

віших та незабутніх обрядів давнини. Щиро віримо в те, що ми, українці, спільними зусиллями побудуємо могутню державу, і що Божа милість буде супроводжувати нас в цій справі заради процвітання нашої славетної Батьківщини. Попереду нас чекає цікава історія про українське козацтво, з якою ми будемо проживати наше шкільне життя та продовжувати поширювати звичай нашого народу! Козацькому роду – нема переводу! Гей!

Батьки 5-Д класу

ЗНАННЯ – ЦЕ НАША НАЙПОТУЖНІША ЗБРОЯ!

14 жовтня ми відзначаємо два особливі свята – День українського козацтва та День захисника України. Адже в стінах нашої козацької гімназії ми вчимося бути справжніми патріотами своєї Батьківщини. Напередодні ми активно взяли участь в акції «Привітай зі святом захисника», підготували вітальні листівки та смаколики для наших воїнів у зону ООС. Так хотілося, хоча б на мить, внести позитив у їхні напружені, сірі та складні будні. Тому для нас було почесно напередодні свята запросити наших хороших знайомих – офіцерів Національної гвардії України, з якими ми неодноразово зустрічалися у гімназії. Це підполковник Микитюк Олександр Миколайович, начальник відділення обліку особового складу військової

частини 3066 Національної гвардії України, з 2014 до 2015 командир окремого батальйону та старшина Корнійчук Олександр Григорович, фельдшер медичного пункту Батальйону оперативного призначення. У просторій актовій залі гімназії, з дотриманням соціальної дистанції для учнів 10-11 класів був проведений тренінг «Алгоритм домедичної допомоги». Ми дізналися багато нового, наприклад, як правильно проводити серцево-легеневу реанімацію, тобто штучне дихання та непрямий масаж серця. Все пройшло у дружній та теплій атмосфері, тому нам було цікаво та пізнавально. Проте найголовніше те, що ми отримали знання, які стануть у нагоді в майбутньому. Надання першої медичної допомоги у наш час надзвичайно важливе. Часом виникають екстремальні ситуації, коли ми повинні вміти надати допомогу в перші хвилини небезпеки. У нас немає ні права бути необачними, байдужими, ні права на помилку, коли у твоїх руках життя людини. Потрібно зробити все можливе, щоб виграти трохи часу для лікарів і врятувати найдорожче – життя. Звісно, хочеться вірити, що біда оминатиме нас стороною. Та все ж варто завжди бути готовим до несподіванок і продовжувати вчитися. Адже знання – наша найпотужніша зброя, яка може стати у нагоді будь-якої миті. Ми вдячні офіцерам Нацгвардії, що тепер знаємо, як діяти в екстрених ситуаціях і можемо допомогти лікарям врятувати чиєсь життя.

Химичук Марія, учениця 11-В класу

КОЗАЦЬКИЙ «ВПОРЯД»

Рій «Дніпровська Січ» взяв участь у I(районному) етапі Всеукраїнської дитячо-юнацької, військово-патріотичної гри «Сокіл» («Джура») у форматі онлайн-огляду. Онлайн-огляд відбувався у двох конкурсних випробовуваннях відповідно до Умов проведення гри «Джура»:

1. Звіт про роботу рою за 2019–2020 рік;
2. Конкурс «Впоряд».

Відеозвіти конкурсів рою «Дніпровська Січ» були представлені 02 жовтня 2020 року в районне Управління освіти. У першому конкурсі завданням було вказати назву рою, гасло, ройовий клич, прапор та емблему рою, а також висвітлити роботу рою у національно-патріотичному вихованні, фізкультурно-спортивній роботі, туристично-краєзнавчій та волонтерській діяльності. Наш рій зняв відео в форматі круглого столу, де джури по черзі змогли розповісти про всі напрями своєї діяльності. А розповідати було про що: це і робота в гуртку, і участь у патріотичному вишколі «Козак-Квест», де наша команда посіла I-е місце і Кубок Деснянського району, і краєзнавча та екскурсійна діяльність, а ще волонтерська допомога бійцям, які перебувають в зоні ОСС, співпраця з Національною гвардією України, з громадською організацією «Рух за майбутнє», завдяки якій команда взяла участь у проекті «Один день в армії» восени 2019 року у в/ч 2860, тощо. Другий конкурс був практичний. Рою потрібно було у військовій камуфляжній

формі виконати прийоми козацького «Впоряду» у такій послідовності:

- Вихід рою і звіт ройового до суддівської колегії;
- Перешикання рою з однолави в дволаву і навпаки;
- Повороти на місці та крок на місці;
- Перешикання в дворяд та проходження ходом з виконанням військового вітання під час руху;
- Проходження рою з виконанням маршової патріотичної пісні. Рій справився з цим завданням. У дворі гімназії 5 хлопців і 3 дівчини урочисто з прапором виконали козацький «Впоряд» та пісню «Ой на горі там жінці жнуть». Юні джури перейнялися патріотичними почуттями, долучившись до цього чудового конкурсу-гри «Сокіл» («Джура»).

Подяка учням 10-Б класу за участь у конкурсі, а також класному керівнику Біленчук Ірині Миколаївні за плідну співпрацю.

Гулько В.І.,
вчитель захисту
України

НАЦІОНАЛЬНІ СВЯТА – СИМВОЛ ЛЮБОВІ ДО РІДНОЇ ЗЕМЛІ

З недавніх пір українці відзначають одразу три свята. Перше – Свято Покрови Божої Матері, друге – День українського козацтва, третє – День захисника України. Усі ці свята виникли послідовно, але вони дуже пов'язані між собою. 14 жовтня християни святкують день Покрови Пресвятої Богородиці. У народі кажуть: «Покрова накриває траву листям, землю снігом, воду – льодом, а дівчат – шлюбним вінцем». Свято Покрови вважається одним із найбільш шанованих в Україні. Воно встановлене на честь явлення Пресвятої Богородиці в Константинолі у Влахернському храмі. Під час облоги Константинополя ворогами 910 року святий подвижник Андрій Юродивий побачив у небі над містом Матір Божу із сонмом святих. Пресвята Богородиця з'явилася жителям міста та опустила додолу омофор, прийнявши їх під свій захист. Після цього війська противника відступили, а місто було врятовано. Зі святом Покрови співпадає святкування Дня українського козацтва. Це свято встановлено Указом Президента України від 07.08.1999 р. З давніх-давен Божа Матір вважалася покровителькою усього українського козацтва. Козаки настільки щиро шанували образ Покрови Бо-

жої Матері, вірили у її силу й урочисто святкували цей день, що у народі закріпилася й друга назва свята – Козацька Покрова. Унікальність історії нашого народу полягає в тому, що в козацтві виявився творчий і волелюбний дух наших предків. Багато хто з нас сьогодні має козацькі прізвища. Через козацтво створювалась наша історія, наша Батьківщина і кожен з нас не тільки причетний, а й відповідальний за неї. Святкування Дня захисника України почалось порівняно недавно – з 2014 року. Назва цього свята говорить сама за себе. Захист своєї Вітчизни від зазіхань з боку загарбників – святе діло. Без нашої армії, широкої народної підтримки і продуманої координації всіх зусиль було б неможливо зберегти свої території. День захисника України – свято не тільки військових. Це свято свідомих громадян, які вболівають за долю нашої країни, день усіх небайдужих, які своєю професійною діяльністю забезпечують Україні захист. У цей День ми приєднуємося до привітань на адресу всіх захисників нашої Вітчизни та дякуємо їм за мирне небо над головою!

Прес-центр 7-А класу

ВІДСЕРЦЯ ДО СЕРЦЯ – ОДНА УКРАЇНА

День захисника України – свято, що офіційно започатковане нещодавно, але душею відчувається, начебто воно було завжди. У такому тривожному сьогоднішні наші серця потребують дня, коли ще раз і не раз можемо висловити свою вдячність тим, хто своїм обов'язком і покликанням став на захист Батьківщини зі зброєю в руках. День, коли можна зізнатися в любові незнайомому воїну і давньому другу. День пам'яті про непоправні втрати і день спогадів про легендарні звичаї. Нам є ким і чим пишатися, нам є над чим гірко замислитися – занадто щедро наша історія написана кров'ю і втратами. Але це дає змогу вірити, що найважливіші перемоги ще попереду. З нагоди відзначення Дня захисника України в Козацькій гімназії було проведено квест, в якому взяли участь 8-А та 9-В класи. Завдяки цікавим завданням діти мали змогу здійснити мандрівку у минуле, зануритися в історію, у ті часи, коли козаки боронили рідну землю від поневолювачів і прагнули здобути для українців свободу і власну державу. Гімназисти мандрували від станції до станції, демонструючи свої знання з історії козацтва, української літератури, математики, а їх вміння працювати в команді, підставляти своє плече в потрібну хвилину, ще раз підвело до думки, які вони дружні, співпереживаю-

чі, милосердні. На станції «Козацька кмітливість» учні відповідали на запитання про життя та побут козаків. На станції «Розумний козак» учасників квесту чекала цікава робота:

пригадавши алфавіт, поєднавши із знаннями з математики, потрібно було розшифрувати інформацію, що пов'язана з козацьким життям.. На інших локаціях учасники пригадували прислів'я і приказки, складали пазли з крилатими виразами. Найбільш емоційною була «Танцювальна станція». Завдяки інформації від ведучих квесту, школярі дізналися багато нового про гопак і... вчилися його танцювати. Проведення таких заходів допомагає дітям краще пізнати історію своєї країни, адже нашим сучасникам потрібно дбати про культурне і духовне відродження народу, потрібно навчитися пишатися тим, що ми українці.

Литвинюк Л.О.,
класний керівник 9-В класу

А НАД СВІТОМ УКРАЇНЬСЬКА ВИШИВКА ЦВІТЕ

Я ніколи раніше не замислювалась, чим є для мене вишиванка. Просто красивий давній народний одяг? Елемент гардероба майже кожного українця? Образ із численних пісень?.. Мама купувала мені вишиванки для садочка, молодшої та старшої школи, і я їх одягала. Знаю, що у цієї вишитої сорочки є свої історія й символіка, але в чому полягають їхні особливості? Спробую сама розібратись і розповім вам, шановні читачі! Сьогодні вже важко уявити, що колись вишиванок не було в продажу. Їх традиційно виготовляли в кожній родині, а згодом зберігали як цінну реліквію. Оригінальними візерунками вишиті сорочки демонстрували майстерність і фантазію рукодільниць. Пізніше у крамницях можна було віднайти лише кілька варіантів: біла тканина та червоно-чорний або блакитний орнамент. У цілому вишиванки часто вироблялися саме з білого полотна. Майстрині залежно від регіону оздоблювали їх червоно-чорними, синіми та різнобарвними барвистими візерунками. Але існують вишиті сорочки і з тканини чорного кольору. Одним цей колір не подобається, адже асоціюється з печаллю, інші сприймають його як данину моді, новий сучасний варіант вишиванки. Проте такі сорочки побутували й раніше. Сорочки чорного кольору дуже любили українські повстан-

ці під час Другої світової війни. Солдати в окопах не могли дбати про чистоту одягу, тому темні вишиванки були для них більш практичними. Крім цього, чорний колір сорочки має значно кращі маскувальні властивості, ніж білий. Отже, таке вбрання рятувало солдатів і підтримувало їх морально. Вони навіть склали пісню, присвячену чорній вишиванці. Але й біла вишиванка могла стати справжнім викликом. Як прийнято вважати, письменник, науковець, громадський і політичний діяч Іван Франко одним із перших одягнув її під класичний піджак. Тепер ми бачимо такий портрет класика на двадцятигрівневій купюрі й самі нерідко поєднуємо вишиту сорочку із джинсами чи діловими костюмами. Тоді ж, на межі XIX–XX століть, Франко переглянув звичаї та стереотипи, наче зухвала рок-зірка. Звісно, самотність кожного куточка України виявляється в манері рукоділля, барвах, візерунках. З окремих елементів техніки та орнаментів, яких у давнину навчали одне одного близькі та рідні, поступово сформувалися впізнавані традиції вишивки. Білим по білому – це насамперед бренд Полтавщини. Ефектні квіти легко віднайти на буковинських сорочках. Ромби в червоних і синіх тонах вирізняються на вишиванках Волині. Зазирнімо в минуле. Українці споконвіку вважали вишитий одяг свя-

тинєю та оберегом, убираючись у нього лише на свята та передаючи з покоління в покоління. Коли в родині народжувалось немовля, для нього теж обов'язково вишивалась сорочка, яка повинна була оберігати дитину, оскільки у візерунках були заховані дата народження, ім'я малюка, побажання здоров'я та щастя. Невипадково після здобуття незалежності 1991 року, коли потрібен був символ, котрий об'єднав би Україну, вишиванка отримала шанс на «друге народження». Мати в гардеробі вишиванку знову стало

престижно. Сорочка з колоритним орнаментом знайшла чільне місце в гардеробі й поважних керівників, і юних бешкетників, а також отримала власне свято, яке відзначають у третій четвер травня. До речі, запровадили його небайдужі студенти Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича, що прагнули довести: традиція теж буває стильною. Так чи інакше, вишиванки – це не лише невід'ємна частина культури та вияв самосвідомості нашого народу, а й справжній предмет гордості українців. Зараз

ми значно перевершили предків у плані обробки матеріалів, різноманітності дизайну та міксу історії й сучасності. Саме цей ковток свіжого повітря дав вишиванці змогу не канути в Лету, а досі завойовувати нових фанатів і дивувати давніх прихильників. Принаймні модник Іван Франко охоче купив би стильну вишиванку в салоні якогось сучасного київського майстра!

Бублієвська Аліна,
учениця 9-В класу

VIVAT, СПОРТ!

Восени розпочалася щорічна спартакіада учнівської молоді Деснянського району міста Києва, у якій учні гімназії в складі футбольних команд хлопчиків 2008 та 2009 років народження вибороли І-ше місце у районних змаганнях «Шкільний м'яч». Це були дуже цікаві ігри та запекла боротьба, де юні спортсмени показали свою майстерність та велике бажання перемогти. На цьому етапі наші змагання не закінчуються, бо ми будемо представляти Деснянський район у міських змаганнях. На початку вересня в гімназії відбувся «Тиждень фізичної культури та спорту». У заходах змагань була і естафета, і міні-турнір з футболу, і перетягування канату. Учасники мали змогу проявити найкращі здібності на швидкість, спритність, кмітливість та координацію рухів. Також команди продемонстрували й високий рівень вихованості, взаємодопомогу, підтримку, товарищів. Сезон 2020-2021 розпочався дуже вдало. Так тримати!

Кафедра фізичної культури та спорту

ВИШИВАННЯ, ЯКЕ ОБ'ЄДНУЄ РІД

Традиції, звичаї передаються від покоління до покоління. Їх має кожна країна, регіон чи сім'я. Сімейні традиції об'єднують родину, сприяють її зміцненню. Хобі усіх жінок нашої сім'ї – вишивання. А оскільки в родині зберігаються роботи нашої прапрабабусі (вишита сорочка та фартушок 19 століття), то можна вважати, що вишивка – це сімейна традиція. Наша прабабуся розповідала, що вишивали раніше не на спеціальній тканині з дірочками (канві), а на цупкій бавовняній, яку називали «перкаль». І ниток спеціальних для вишивання не мали. Вишивали такими ж нитками, що і в'язали або ж пряли більш тонкі і фарбували їх натуральними барвниками. Для цього нитки замочували у відварі з цибулиння, буряка, нагідок. Прабабуся вишивала пледи, простирадла, подушки і, звісно ж, рушники. За українською традицією рушники були оздобою кожної хати. Схем для вишивок тоді не було. Усі візерунки майстрині придумували самі, обмінювались між собою. Наша бабуся вишиває подушки та оздоблює їх власним мереживом. Мама захоплюється вишиванням картин. Кожна кімната нашої квартири прикрашена її роботами. Ми почали вишивати з 6 років. Перша наша робота виконана на спеціальній жорсткій канві шерстяними нитками – страміні. Це картинки ведмежати та оленя. Потім опановували вишивку бісером, стрічками та гладдю. Зараз оздоблюємо чохла мобільних телефонів у цих техніках. Можна сміливо стверджувати, що любов до вишивання у нас в генах! Ми дуже пишаємось нашою сімейною традицією!

Куліняк Анастасія та Куліняк Ксенія,
учениці 6-В класу

НЕВМИРУЩА УКРАЇНЬСЬКА КРАСА

«Вишиванки – це стильно, красиво, вишукано, зручно», – переконані всі мої рідні. На Різдво і Великдень, на Івана Купала і Покрову, Івася і на всі заходи в гімназії для мене вишиванка є обов'язковою. Український символ створює настрій, спонукає до позитиву, надихає любити і примножувати традиції, оберігати наше рідне і дороге. Залюбки одягає вишиванку маленька Софійка, йдучи у садочок. Старше покоління – батьки, дідусь, бабусі (а у мене їх аж три!) підтримують оберегові традиції. Ми пишаємося нашою родинною злагодою. Впевнені усі – все йде від сім'ї, родини. Для нас вишиванка – це оберіг, який прикрашає, захищає, а ще й черговий раз підтверджує, що українці мають смак, відчуття стилю. Додаючи до вишиванки стрічки, чобітки, намистинки, ми власноруч створюємо казковий букет емоцій, кольорів і барв, відчуваємо себе комфортно, зручно, святково. Тепло і сонячно на душі, бо знову ж таки горді тим, що ми українці! Отож, вишиванка – це воістину невмируща українська краса.

Денисова Єлизавета, учениця 9-Д класу

НАЦІОНАЛЬНИЙ СКАРБЬ МОГО НАРОДУ

Вишиванка – це не лише велика політика, але й сучасний бажаний одяг. Кожен регіон може похвалитися своїми унікальними вишиванками, різними за технікою виконання, орнаментом, кольором, візерунками. Прикрашали сорочку магiчними знаками поля, води, сонця. Вважається, що ці

символи відводять від людини нещастя, горе, хвороби. А особливу силу мала саме тканина сорочки, вишивка і колір ниток. Вишиванка в Україні з кожним роком стає все більш популярною та буденною річчю. Ще кілька років тому вишиті сорочки одягали на свята чи з інших особливих подій. Натомість, зро-

стає кількість українців, які обирають вишиванку на буденний день. Чому? Все дуже просто – це модно, стильно, практично та й демонструє патріотизм. Сьогодні можна розгубитися, купуючи вишиванку, адже сорочки, рушники прикрашають різні візерунки та орнаменти, які мають своє значення. На мою думку, потрібно цінувати та оберігати українські традиції. Вишиванка – це національний скарб, який треба передавати з покоління в покоління, а тому, хто ще не має власної вишиваної сорочки, раджу обов'язково її придбати.

Болотна Софія, учениця 9-Д класу

ГРАЙ У ФУТБОЛ, ПІДКОРЮЙ М'ЯЧ...

З нагоди Дня українського козацтва та Дня захисника України 13 жовтня 2020 року в гімназії відбувся товариський матч з футболу зі збіркою в/ч 3066 Національної гвардії України. На оновленому великому стадіоні о 10.00 команди вишикувалися для урочистої частини гри. Команда в/ч 3066 була одягнута в жовто-блакитну спортивну форму, а козацька гімназія в чорно-синю. В присутності вболівальників, адміністрації гімназії, представників команд та суддів з вітальним словом звернувся організатор гри вчитель захисту України Гулько Володимир Іванович. Він привітав команди з прийдешніми святами, подякував за службу і навчання і, звичайно, побажав перемоги, а ще наголосив, що ця гра – це історична подія, результат тривалої співпраці гімназії з Національною гвардією України. Після виконання Гімну України та жеребкування, команди зайняли свої позиції. Гра тривала 2 тайми по 30 хвилин з перервою між таймами 15 хвилин. У напруженій боротьбі із нестримною волею до перемоги матч закінчився нічиєю 3:3. Офіцери з Національної гвардії України сказали, що це бойова нічия і не очікували такого супротиву від гімназистів. На церемонії нагородження директор гімназії Гнатюк Володимир Миколайович привітав спортсменів і вручив командам відзнаки за проведений

матч. Зі своєї сторони представник і капітан команди від Національної гвардії України підполковник Олександр Микитюк подарував команді гімназії прапор України, підписаний командиром в/ч 3066 полковником Рихтиком та футбольний м'яч на згадку про спільний товариський матч. Щира подяка футболістам, які відстояли честь нашої гімназії, а це: Бобровник Олег, Садчиков Іван та Самура Ярослав – 11-Б клас, Дев'ятка Єгор – 11-А клас, Галич Артем, Шапошник Андрій – 9-Д клас, Лоєнко Олександр, Кузнецов Олексій – 9-Б клас, Машляківський Владислав, Кукало Ілля – 10-Б клас, Гордієнко Данило – 10-В клас, Амрош Ярослав – 10-Г клас. VIVAT футболу, слава козацькій гімназії!

Прес-центр гімназії

Я ЛЮБЛЮ СВОЮ ГІМНАЗІЮ!

У нашій гімназії дуже активно проходили заходи до Дня захисника України та Дня українського козацтва, тому що ми патріоти. Для мене патріот – це той, хто активно показує власним прикладом дієву любов до Батьківщини, гарно навчається і бере участь у всіх заходах. Мені дуже подобається займатися у гімназійній хореографічній студії «Смайл AV» під керівництвом Анни Володимирівни Жилінської. Адже до кожного свята ми готуємо нову хореографічну постановку, презентуємо флеш-моб. Цього разу наш керівник об'єднала старшу і молодшу групи, які символічно уособлювали захисників минулого і сучасного, патріотів рідної землі від козаччини до воїнів АТО. Музичні перерви напередодні 14 жовтня – свята Покрови, Дня українського козацтва та Дня захисника України були цікаві гімназистам. Активну участь у них взяли група лідерів гімназії, а також козаки і козачки різних загонів гімназії, активні учасники ВГКДО «Дніпровська Січ». Я пишаюся гімназією і дуже її люблю!

Уфанцева Кароліна, учениця 6-В класу

УШКІЛЬНОМУ РОДИННОМУ КОЛІ ВИШИЙМО КВІТКУ ЩАСТЯ Й ДОЛІ

Якщо вже на те пішло, то мову вбити неможливо, бо номінально вона не має тіла. Вона – душа, а душа, як відомо, – безсмертна. Коли вбивають носіїв мови, логічно, що з ними помирає і мова. І тому в День материнської мови ми маємо що сказати! Про болючі проблеми сьогодення вели розмову гімназисти 8-А, 9-В, та 9-Д класів на виховній годині «У шкільному родинному колі вишиймо квітку щастя й долі». У час суцільного Інтернету душі черствіють, а серця міліють і стають холодними, мов крига. Матеріальне, наче павутиною, заснувало поступово все духовне. Аякже, без телефонів чи комп'ютерів нині – зась... Прикро зізнаватись, але ми на невидимі брами своїх душ навісили величезні замки. Стороннім увійти заборонено... А що дали? Невідомо... Тож діти спробували відправити меседж цінувати духовне, вічне і земне, знати історію, відроджувати в душах оте «живе», тендітне й ніжне, почуття любові до рідного, топити лід у серцях, пам'ятати, що ми – українці... Своїми щирими словами, піснями, театральним дійством гімназисти намагалися підвести глядачів до думки: якщо нас, українців, не знищили, то ми гордо маємо право називатися нацією, якщо віру нашу не вирвали з душ

християнських, то має все-таки відродитися любов і настати глобальне потепління сердець... Як би тяжко не було нашим предкам, та вічними залишалися духовні речі: вишиванки на тілі, лелеки на хаті, хрестики при душі, а ще – передзвони церкви в серці...

Це святе.. Коли кажуть, що від нас залежить майбутнє нашої землі, це нам може видатися дуже узагальненою фразою. Але те, що про нас скажуть наші нащадки – про це рано чи пізно замислиться кожен. Що ми їм залишимо - країну надій чи сліпої покори, чи суцільного плазування, чи свободу і рідну мову? Це обрати має кожен, і зараз – без страху, без сумніву, без вагань. Ми, українці, можемо все!

Класні керівники

Прима Т.М., Литвинюк Л.О., Гончар О.М.

Хай завжди сонце сяє у душі
 Це слово – Вчитель!
 мудрість і повага,
 що в пам'яті залишиться навік.
 І Ваша доброта, і врівновага,
 і витримка, й фантазії політ.
 Прийшли у школу ми дітьми малими,
 читати вчили Ви старанно нас.
 Горить вогонь у душах незгасимо,
 який зігріє у нелегкий час.
 Ви нам усе тепло своє віддали,
 щоб вирости розумними дітьми.
 Ви кожному нове щось відкривали,
 І прийде час, себе покажем ми.
 Сьогодні вам вклоняємось доземно,
 Не заростуть до школи спориші.
 Ви промінцем освітлюєте темінь,
 хай завжди сонце сяє у душі!

**Луців Варвара,
учениця 8-Г класу**

МОЯ НАЙКРАЩА, ГОРДА Й НЕЗАЛЕЖНА – У ЦІЛОМУ СВІТІ ОДНА!

Україна – наш рідний край! Ми народилися і живемо на землі, яка стала для нас всіх Батьківщиною. Це земля наших пращурів. Всі ми знаємо величну та трагічну історію України. З давніх-давен численні завойовники приходили на нашу землю, щоб захопити її та поневолити український народ. Втративши незалежність, Україна стогнала під ярмом загарбників. Але прагнення до свободи було постійним. Народні пісні, думи, перекази, казки донесли до нас правду про давні героїчні і сумні часи, коли славні козаки-запорожці боронили народ та священні рідні землі. Найголовнішим здобутком нашої держави є наша рідна українська мова. У ній втілюється творча сила народної думки, що присутня в піснях та віршах митців. У рідне слово ми вкладаємо наші погляди, вірування предків, сліди пережитого горя, багато радісних моментів та все життя свого народу. Мова є найміцнішим зв'язком, що об'єднує минуле, майбутнє та теперешнє життя українців в єдине ціле. Коли зникає рідна мова – народ також поступово зникає. Тому ми всі маємо берегти найцінніше – нашу мову, державу, самобутність. Однією з найзагадковіших надбань нашої культури є «трипільська культура». Її визнають у світі як найдавнішу та найрозвиненішу на території

сучасної Східної Європи періоду енеоліту (мідного віку). Навіть сьогодні багатьох вчених дивує, як люди на тих часів вміли так вправно та майстерно виготовляти знаряддя праці, кухонні прилади та застосовувати їх у повсякденному житті. На території України знаходяться цікаві споруди, такі як: Києво-Печерська Лавра, Хотинська фортеця, Софіївська площа. Кожна з таких пам'яток несе в собі відбиток історичного значення нашої країни. Кожну державу формує народ, який живе на її землях і творить національну культуру. Саме на національній свідомості громадян будується країна, що посідає гідне місце серед інших країн і впливає на події у світі. Ми не повинні ніколи забувати своїх коренів, завжди бути готовими захистити нашу самобутність та традиції й цінності, бо ми є носіями унікальної культурної спадщини Східної Європи. Нам дійсно є за що любити нашу державу. Це наш спільний дім. Це місце, де нас люблять. І це робить нас щасливими. Україна – це чарівна природа, це неповторна культура, це все те, що навколо нас, це та земля, де живуть рідні мені люди, де завжди на мене буде чекати рідна домівка, зігріта теплим затишком і батьківською любов'ю. Це моя країна!

Калатал-огли Лана, учениця
7-А класу

ПОВЕРТАЙТЕСЬ, БУДЬ ЛАСКА, ЖИВИМИ...

Повертайтесь живими.... ці слова юні патріоти 8-Г класу написали в середині плакату, який адресували захисникам АТО. Уже не один рік гімназисти до Дня захисника України проводять важливу акцію, яка сприяє вихованню почуття патріотизму у юні. І козацький загін імені Сірка, дотримуючись традицій та керуючись почуттями власної гідності, допомоги та милосердя долучається до посильної для них, а головне значимої допомоги захисникам. Страшне слово війна... На жаль, у 21 столітті це не вигадка, а дійсність, факт, згадуємо про який зі сльозами на очах... Бракує слів, якими можна описати страхіття, яке спіткало нашу неньку-Україну. Більше шести років ми всі знаходимося в моторошному стані, у стані очікування перемоги, у надії на повернення зі Сходу рідних, знайомих і незнайомих живими і здоровими захисників. Звісно, що не в наших силах вирішити проблему війни, але підняти, хоча б на хвилину, бойовий дух захисникам – це в наших силах. Та ще й напередодні Дня захисника України. Вочевидь, не дарма саме 14 жовтня, а не якась інша дата визнана Днем захисника, бо саме цього дня всі православні християни відзначають велике свято Покрови Пресвятої Богородиці. За легендою, у цей день військо давніх русів на чолі з Аскольдом взяло в облогу центр православ'я — Константинополь, намагаючись захопити місто. Мешканці столиці Візантії у гарячій молитві звернулись до Богородиці з проханням про порятунок. І Богородиця, за оповідями, явилася перед людьми та вкрила їх омофором (покровою). Після цього вороги вже не могли побачити цих людей. Вражений цим дивом Аскольд та його дружинники прийняли святе хрещення та стали християнами. Віримо і ми, що Пресвята Богородиця захистить наших воїнів від агресора. Віримо, що більше не буде втрат. Віримо і переконані, що нарешті настане бажана перемога! Хай Бог оберігає вас, захисники України!

Хай схід сонця будить вас своїми промінцями вдома,
а не на лінії вогню! Хай доля буде до вас прихильною!

ПОВЕРТАЙТЕСЬ, БУДЬ ЛАСКА, ЖИВИМИ!

Демчик С.М., класний керівник 8-Г класу

МАЛЬОВНИЧА МОЯ УКРАЇНА

Є такий переказ, що земля наша зветься Україною, тому що саме нам, українцям, Господь щедро вкраяв найкращу частину створеного ним світу. У сиву давнину, ще за княжих часів, написав невідомий книжник: «О світло світла і прекрасно прикрашена земля Руськая! І багатьма красотами дивуєш ти: озерами численними дивуєш ти, ріками і криницями освяченими, горами крутими і могилами високими, дібровами чистими і полями чудовими, звірами всілякими і птахами незліченними, містами великими і селами чудовими, садами монастирськими і будовами церковними... Всього еси наповнена, земля Руськая». Такою ж прекрасною залишається Україна й донині. Прикрашають її стрімкі зелені Карпати, безкраї степи, густі ліси, морський обшир, золоті поля, міста та села... А оспіваний у піснях та віршах Дніпро-Славутич, протікаючи через всю нашу землю, з'єднує її воєдино. Мені дуже пощастило. По-перше, тому що живу я в столиці України – древньому й прекрасному Києві. І можу бачити «лани широкополі, і Дніпро, і кручі». Можу бачити пам'ятки архітектури, які так щедро прикрашають

столицю. Золоті ворота, що ведуть у глиб віків нашої історії, золотоверху Софію, серце Києва – Хрещатик, парки та сквери – описувати красу Києва можна безкінечно. А по-друге, тому що батьки мої народилися в іншому древньому та славному українському місті – літописному Путивлі, який оспіваний у безсмертному «Слові о полку Ігоревім». Тому я часто з берегів Дніпра їжджу на береги Сейму. Путивль та Путивльський край також щедро радують красою – й природною, й рукотворною. Тут можна прийти на городище давнього Путивля, де лунав плач Ярославни, стати поряд з її скульптурою і милуватися безкрайніми засеїнськими далями, згадуючи Кобзареві рядки «В Путивлі-граді вранці рано...». До речі, з путивльського Городка видно сусіднє місто Буринь – не часто таке буває. В Путивлі височать старовинні храми та Мовчанський монастир, які приваблюють сюди численних прочан та туристів. Одна з путивльських церков має назву Миколи Козацького, бо звели її у XVIII столітті українські козаки. А Мовчанський монастир був свого часу не тільки обителлю, а й фортецею, про що нагадують його кам'яні мури та башти.

Є, до речі, на Путивльщині й свої Золоті ворота – у селі Волокитине. Збудували їх у XIX столітті представники шляхетного козацького роду Миклашевських. З роду Миклашевських походила мати гетьмана України Павла Скоропадського, який у своїх мемуарах зазначав, що найкращі часи дитинства провів у дідовому маєтку – у Волокитиному. Тут же знаходиться Волокитинський парк – пам'ятка садово-паркового мистецтва. У ньому ростуть двадцять п'ять видів дерев, у тому числі дуби, яким більше трьохсот

років. А ще у Волокитиному була порцелянова мануфактура, яка випускала високохудожні вироби – посуд, скульптури, свічники, рами для дзеркал та інші витвори мистецтва. «Волокитинським дивом» називали свого часу тутешню церкву, іконостас якої було зроблено місцевими майстрами саме з порцеляни. Та, на жаль, «войовничі атеїсти» знищили це рукотворне диво. А волокитинський фарфор, який звався за прізвищем власника мануфактури, на французький кшталт «миклашоном», можна побачити у музейних вітринах, у тому числі й

київських. Тихоплинний Сейм – одна з найчистіших річок в Україні. Тут водиться реліктова, занесена до Червоної книги України та Європейського Червоного списку тварина – хохуля. А на пагорбі з назвою Чудна гора стоїть Софронієва пустинь. На цьому місці у XV столітті було явлення чудотворної ікони Божої Матері. Місцевість тут на диво красива – з високої, оточеної пралісом гори, відкриваються невимовно мальовничі краєвиди. А ще на Путивльщині проживають представники етнічної групи, яких звуть горюнами. Вчені вважають їх прямими нащадками літописних сіверян. Які ж яскраві та барвисті горюнські традиційні костюми! Як заворожує їхній автентичний багатоголосий спів! А дорогою до Путивля, чи то повертаючись до Києва, проїжджаючи половину країни, я із задоволенням милуюся неповторною красою нашої України – лісами, золотими полями та небесною блакиттю, мов на прапорі, луками, ріками та озерами, чудовими містами та селами. І відчуваю гордість та радість від того, що я – українка, а це моя рідна земля – мальовнича моя Україна!

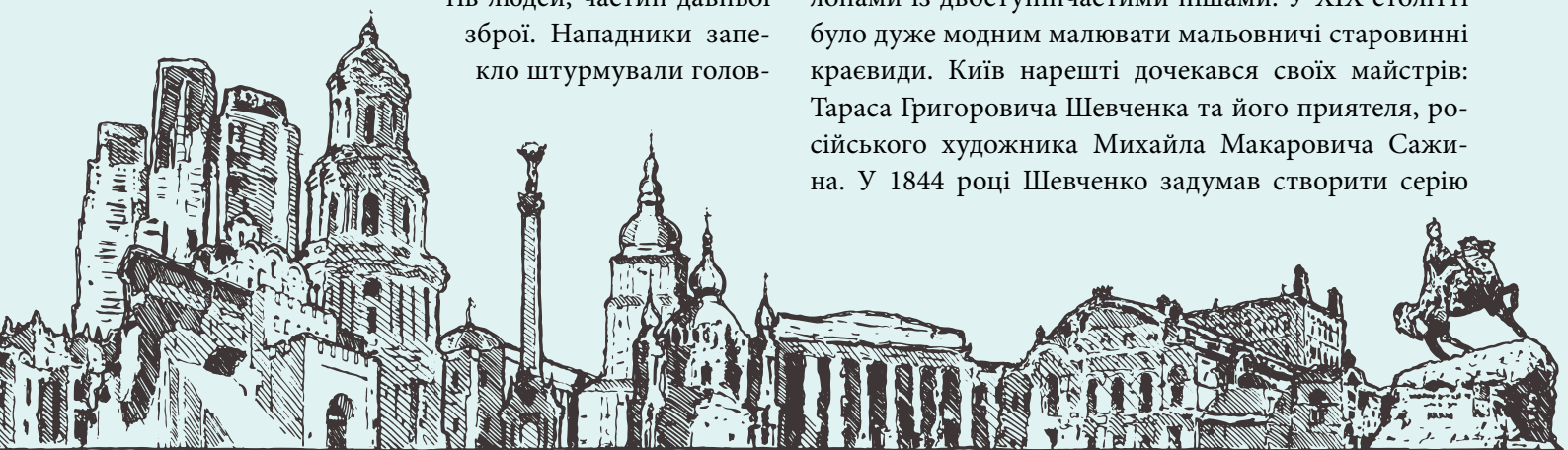
Головкіна Софія, учениця 8-Г класу

«ЗАЛОЖИВ ЯРОСЛАВ ГОРОД – ВЕЛИКИЙ КИЇВ, А В ГОРОДА СЬОГО ВОРОТА Є ЗОЛОТІ...»

Призначаючи друзям зустріч в центрі міста, ми часто вибираємо Золоті Ворота. Не замислюючись.... Гарна назва і метро поряд... Опиняючись на місці, у затишному сквері, біля відреставрованої старовинної будівлі, ми наче опиняємось перед обличчям тисячолітньої історії серця України – Києва. Адже ця брама є частиною міських оборонних споруд, що за Ярослава Великого були зведені навколо «стольного града Києва». Окресливши свій маршрут Майданом Незалежності, Львівською площею та Золотими Воротами, ви зможете обійти територію давнього міста. З трьох воріт, що впускали до Києва подорожніх, найбільше вражав «парадний» в'їзд – мідна, начищена до дзеркального блиску брама та церква із золотою банею. Це були вражаючі ознаки заможної столиці Русі. Зведені на початку XI століття, вони виконували не тільки оборонну функцію, а й уособлювали незалежність і могутність країни. «Володіти ними означало взяти Київ», – говорили вороги. Краса і велич Золотих воріт справляла незабутнє враження. Навіть послі французького короля Генріха I, що приїхали сватати Анну Ярославну, були приголомшені величчю цієї брами. Золотобанну церкву прикрашали фрески та мозаїки. Окуті мідними листами ворота «горіли» у променях. Величезна по висоті та ширині брама не створила б заторів і зараз. Як і для всієї Русі, важкі часи настали для Києва із наступом військ Батия у XIII столітті. Золоті Ворота трималися найдовше, але і їх захисники змушені були покинути під натиском ворожого війська. Під час археологічних розкопок під Золотими Воротами було знайдено багато скелетів людей, частин давньої зброї. Нападники запекло штурмували голов-

ну браму Києва. Та насправді нікому ніколи так і не вдалось взяти Ворота. Вороги, які наступали на Київ, могли проламатись з будь-якого іншого входу, та не з цього. Згодом місто настільки розрослося, що Золоті Ворота опинилися в його центрі. Хоч як захисна споруда, Ворота втратили своє значення, але їх залишки вражали сучасників впродовж століть. Свідчення про це є і у польських хроніках, і в голландських купців, і в козацьких літописах. Російська влада, проводячи перебудову фортифікаційних споруд Києва, вирішила засипати залишки споруд землею. І цим фактично зберегла пам'ятку! Коли у XIX столітті стали проводити археологічні дослідження, Золоті Ворота стали «ціллю №1» для вчених. Після ряду робіт з реконструкції, 25 червня 1834 року відбулось урочисте відкриття пам'ятки і її освячення. Перед присутніми відкрилися величні стіни, простір між колонами із двоступінчастими нішами. У XIX столітті було дуже модним малювати мальовничі старовинні краєвиди. Київ нарешті дочекався своїх майстрів: Тараса Григоровича Шевченка та його приятеля, російського художника Михайла Макаровича Сажина. У 1844 році Шевченко задумав створити серію

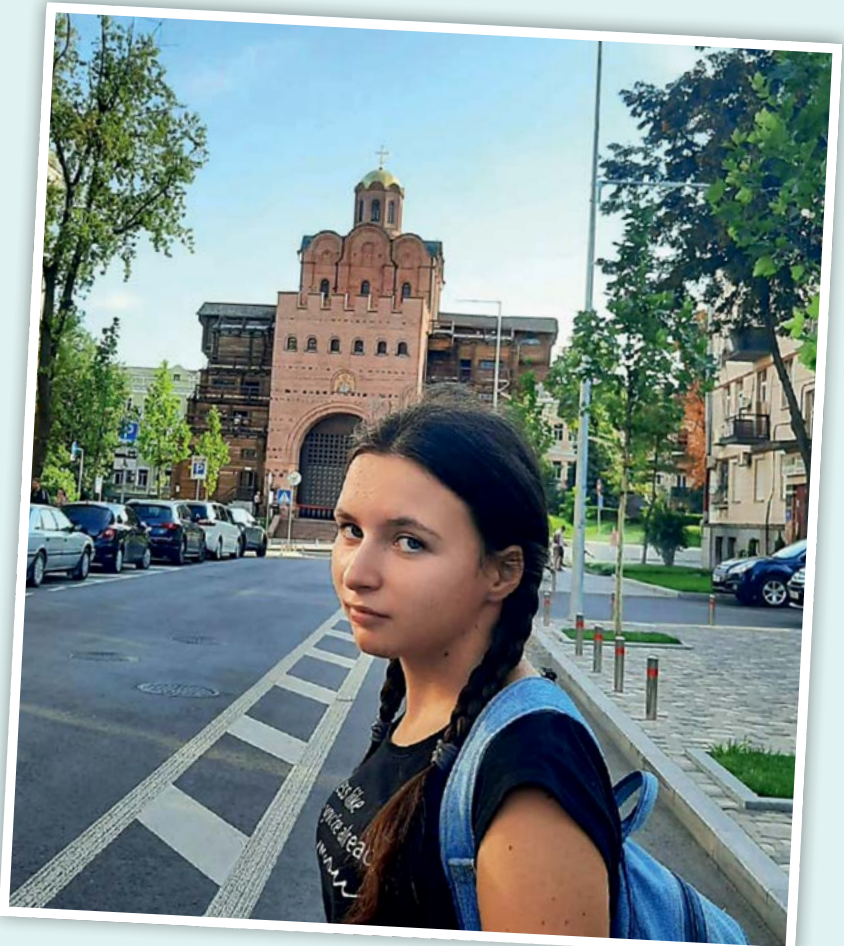
«Живописна Україна» і вже впродовж місяця зробив перші офорти. Того ж 1844 року Сажин створив низку краєвидів та храмових інтер'єрів, через два роки був виданий його альбом «Види Києва». У 1846 році приятелі мріяли відтворити на папері геть усі київські красоти. На жаль, Шевченка заарештували у квітні 1847 року. Михайло Сажин, намагаючись врятувати від конфіскації його малюнки, поставив свої підписи, але роботи частково все ж були втрачені. На одному з малюнків ми бачимо Золоті ворота. Як видно, з часів середньовічних замальовок Вестерфельда, від воріт майже нічого не залишилось, тільки вітер свистів у руїнах колись могутньої споруди з надбрамною Благовіщенською церквою, а у напрямку майбутньої Золотоворітської вулиці їхали селяни на волах.

Із середини XIX до 70-х років XX століття Золоті ворота стояли в майже незмінному вигляді. Вони стали популярною київською пам'яткою, яка разом із киянами переживала всі щасливі і трагічні дні. Не зважаючи на постійний догляд, пам'ятка руйнувалася. В решті-решт було проведено капітальну реконструкцію. У 1982 році завершилися реставраційні роботи і до 1500-річчя Києва були відкриті оновлені Золоті ворота. Руїни брами XI століття стали основою нових Золотих воріт. Давньоруська святиня постала у вигляді зубчастої вежі заввишки 14 метрів, яку увінчує відбудована церква Благовіщення Богородиці. Виступ на зовнішньому фасаді є «малою вежею», а проїзд перекритий підйомними дерев'яними воротами, що обкуті металом, з одного боку, та стулками воріт за стародавнім зразком – з іншого. Так, Золоті ворота опинились під захистом кам'яного футляру і залишились доступними для споглядання всіма бажаючими. Зараз в павільйоні, який відтворює первісний вигляд Золотих воріт, влаштовано му-

зей. Ось декілька фактів, що беззаперечно дають нам привід пишатися Золотими Воротами.

- Золоті ворота є однією з найдавніших датованих споруд Східної Європи;
- Здобули славу неприступної фортеці, адже не зафіксовано жодної згадки про вторгнення чи захоплення міста через них. Навіть під час монгольської навали хан Батий зосередив атаку на Східних кордонах столиці;
- Входили до складу оборонних споруд і захищали Київ протягом восьми століть;
- У 1649 році біля Золотих воріт народ вітав гетьмана Богдана Хмельницького після перемоги над військом Речі Посполитої.

Неділько Любава, учениця 11-Б класу

МОЯ ПОДОРОЖ КАРПАТАМИ

Звісно, Карпати – це передусім неймовірно красива природа, захоплюючі краєвиди, невимовно-насичений запах різнотрав'я, велич гір та нереально гарні світанки. Недаремно чимало українських митців обожнювали проводити свій час у Карпатах. Зокрема, Іван Франко, Леся Українка, Ольга Кобилянська, Михайло Коцюбинський. У їхніх творах нерідко поруч з описом природи можна знайти міфи та цікаві історії саме з цього куточка нашої країни. Але, окрім чудес природи, у Карпатах є чимало цікавих музеїв старожитностей, рукотворних церков і, звісно ж, замки. Мені, зокрема, пощастило побувати в Ужгородському замку. Він розташований у самому середмісті, неподалік від річки Уж. Величний, красивий, таємничий. А ще ми побували у «Заповіднику бурих ведмедів», зоопарку (де змогли погратися з левицею Поліною, погодувати з рук вовків) та біля водоспаду «Шипіт». Він вражає своєю величчю, потужністю та містичною красою. Навколо нього існує безліч легенд, в основному – романтичних і пов'язаних з історією кохання.

Така історія є і у Шипіта – щоправда, драматична, але насправді дуже красива. Також запам'яталось озеро «Синевір». Воно надзвичайно популярне серед туристів, тому навколишня територія доглянута і максимально облаштована для їхнього комфорту. Для зручності мандрівників тут зведено оглядові майданчики. Наш відпочинок припав на цікавий еко-період, виявляється, що в кінці липня у Синевірі виникає

нова популяція жаб. Їхня концентрація настільки висока, що забарвлює озеро у чорний колір. Територія, на якій знаходиться озеро, заповідна, тому тут можна побачити рідкісні рослини та тварини, які охороняються законом. Нам, наприклад, пощастило побачити зяблика. А трохи далі, у лісі, зустріти косулю. Тож, якщо ви ще досі вагаєтесь – їхати чи ні до Карпат – однозначно – їхати! Просто уявіть: щоранку ви прокидаєтесь у місці, де є все: і прадавня історія, і чисте повітря, і захоплюючі краєвиди, і приємний шепіт водоспадів. І це я ще не згадала про гуцульську кухню. Але ви самі її відчуєте на смак, щойно побуваєте у Карпатах.

Лепетун Богдана,
учениця 9-Д класу

ЖИВЕМО В СТИЛІ «ЕКО»

Яка красива наша природа! Приємно гуляти у лісі, вдихати аромат квітів і трав, відчувати свіжість літнього вітерця, дивитися, як бджоли п'ють нектар квітів. Тільки шкода, що ця краса може зникнути, так як екологічні проблеми охопили нашу планету. Забруднення ґрунту й атмосфери, вирубка лісів. З раннього дитинства потрібно вчитися жити в гармонії з природою і навколишнім світом. Наші близькі люди і вчителі підказують, як потрібно це робити, і ми своїм прикладом намагаємось показати, що бути еко-відповідальним – неважко, тільки б бажання було. Зараз ми вже 9-класники. Але деякі екологічні звички розвиваємо ще з 5 класу. По-перше, це збір макулатури. Всі учні нашого класу активно займаються цією справою, усвідомлено рятуючи ліс. Таким чином ми вирішуємо і проблему забруднення планети. А ще збираємо пластик. Зокрема, кришечки від напоїв відправляємо на переробку. Всі виручені кошти ідуть на благодійність. Ми допомагаємо людям, які найбільш цього потребують, наприклад, поранені бійці АТО та їх хворі родичі. Приємно усвідомлювати, що ми робимо свій внесок в таку шляхетну справу. Тим паче, робимо це із задоволенням. Майже за 5 років наш клас здав

3,5 т. макулатури та 350 кг кришечок. Все зібране передаємо в благодійний фонд «Лелекера», який об'єднує волонтерів та розвиває проекти допомоги пораненим захисникам України у зоні проведення АТО, цивільним, які постраждали внаслідок російської збройної агресії на території України, а також особам, що перебувають у складних життєвих обставинах. Нас відзначили як клас, який найбільше здав макулатури та кришечок, в порівнянні навіть із цілими школами. Кількість зібраної нами сировини вражає. Не так і складно робити добрі справи. Наші зусилля були помічені. Від БФ «Лелекера» в нагороду ми отримали символічну зірку і блокнот. До речі, блокнот, який нам подарували – це яскравий екземпляр паперової продукції з переробленої сировини. А зірка завжди буде символом милосердя та нашим путівником на екологічній стежці. Шановна громадо небайдужих до екопроблем. Приєднуйтеся до нас, разом ми зробимо ще більше добрих справ. Повірте, це так просто, головне дуже-дуже захотіти, не лінуватись, а ще вірити, що рятуємо рослинку, тваринку, допомагаємо людям, які цього потребують.

ПОТУРБУЙМОСЯ КОЖЕН ПРО СЕБЕ ТА ВСІ ПРО КОЖНОГО!

2020-2021 навчальний рік видався непростим для здобувачів освіти, педагогів, батьків. Всі ми вчимося протистояти пандемії, викликаній коронавірусною хворобою. Тому для безпечного навчання в гімназії розроблено і впроваджено Тимчасовий порядок організації освітнього процесу, де враховано всі рекомендації щодо створення безпечного освітнього середовища. Так, учні та вчителі при вході в гімназію обробляють руки антисептиком, що дозовано розпилюється диспенсером, носять засоби індивідуального захисту та тримають соціальну дистанцію. Кожен клас навчається в кабінеті, який за ним закріплено. Пересуваємось коридорами закладу по розроблених маршрутах руху. Крім цього, вітаємось на відстані, систематично миємо руки та уважно слідкуємо за своїм самопочуттям. Прості правила гігієни привчили нас до відповідального ставлення не тільки до свого здоров'я, а й до здоров'я оточуючих. Наш технічний персонал проводить посилене прибирання та дезінфекцію кабінетів, коридорів, їдальні, санвузлів. У їдальні забезпечено повноцінне гаряче харчування для гімназистів з дотриманням усіх санітарно-гігієнічних вимог: є розмітка на підлозі, що полегшує

соціальне дистанціювання під час видачі страв, одночасно харчуються на перерві не більше ста учнів, за обіднім столом розміщується по 4 особи. Миття рук, дезінфекція поверхонь, етикет кашлю, контроль самопочуття стали невід'ємними супутниками безпечного навчання в гімназії. Ці прості правила дарують нам безпеку і здоров'я.

Бажаємо всім і кожному здоров'я та 36,6 °C! Бережіть себе та свою родину.

Усага А.Б., заступник директора

ТЕАТРАЛЬНІ САМОЦВІТИ

Школа акторського та дикторського мистецтва при Київській гімназії № 283 активно продовжує творчу діяльність: відбуваються костюмовані прогони вистав, заняття з хореографії, ведеться підготовка до прем'єр, що були відкладені через карантин. Викладачі та вихованці докладають усіх зусиль, щоб незабаром примножити театральний репертуар рідної гімназії та потішити глядачів новими постановками. Тож, побажаємо нашим акторам і в цьому році успіхів та прихильності муз Мельпомени і Талії, адже юні театralи мають досвід виступу перед глядачами не лише України, але й Грузії. Так у минулому році, ще до карантину, юні артисти вирушили до серця країни Святого Георгія – до міста Батумі, щоб представити унікальну виставу «Як рятували Країну Мережину». Виступ відбувся в рамках офіційної програми Театрального фестивалю «Золотий мандарин». Оригінальна п'єса авторства сучасної української письменниці Лани Ра – це метафоричне переосмислення історії України, це неосяжна криниця традицій культури та побуту українського народу, це надія на квітуче майбутнє рідної землі. Режисер вистави Анна Кожина на цьому матеріалі зуміла розкрити творчий потенціал кожного вихованця, вплести кожен юний талант у надзвичайно тонке мереживо режису-

ри мудрої вистави. Кожен виконавець і кожен глядач наповнюються почуттям поваги, шани та благовоління перед щедрою українською землею, тисячолітньою мудрістю її нації. Завданням вистави є патріотичне виховання юного покоління, в серцях яких має бриніти переживання за рідну землю, бажання захистити та зберегти її цілісність. Метою участі у фестивалі «Золотий мандарин» було гідно представити високу театральну культуру України, познайомити представників інших народів з українським танцем, піснею, мелодикою українського слова. Юним артистам це вдалось зробити. Перемоги у кількох номінаціях, диплом фестивалю – красномовне свідчення цього.

Натхненні успіхом за кордоном, у вересні-жовтні юні артисти закінчили розпочату роботу, яка була розірвана карантинном, і у вихідні та святкові дні жовтня презентували вистави перед глядацькою аудиторією батьків (із дотриманням усіх санітарно-епідемічних норм). З успіхом пройшли спектаклі: «Пітер Пен», «Зграя», «Еге – королівство вужів». Шалені оплески, справжні квіти і блиск очей, зволожених сльозами, – це треба було бачити. Молодці, так тримайте!

Швед М.А.,
заступник директора з виховної роботи

МОЯ ПОКРОВА – СИМВОЛ ЗАХИСНИКА УКРАЇНИ

14 жовтня українці святкують одразу три свята. Перше – Свято Покрови Божої Матері, друге – День українського козацтва, третє – дуже молоде – День захисника України. Це свято вважається одним із найбільш шанованих свят в Україні. З давніх-давен Божа Матір вважалася покровителькою козацтва. А на Січі запорозькі козаки збудували церкву на честь Покрови Богородиці. Про козацький рід співається й у Державному Гімні. Образ сміливого парубка, котрий захищає честь та волю нашого народу, міцно закарбувався у пам'яті поколінь. Тож козак в українській культурі – звитязний воїн, озброєний захисник Вітчизни, що боронить віру, гідність та звичаї усього нашого народу. В житті часто спостерігаємо, як сьогоднішня переплітається з минулим, адже ми прагнемо бути гідними спадкоємцями духовних цінностей і продовжувачами багатих традицій і славних справ предків. Саме тому День захисника України ми відзначаємо 14 жовтня як символ нерозривного зв'язку всіх поколінь захисників України, як пам'ять про тих, хто в різний час захищав нашу землю від ворога

і охороняє її зараз, коли на східних територіях України йде боротьба за її незалежність і суверенітет. Тож бажаю усім співвітчизникам мирного неба, міцного здоров'я, незгасимої енергії, завзяття і сили! Нехай божественний покров Пресвятої Богородиці, піднятий над нами, уберігає від бід, зла та негараздів!

*Укрий моя Покрова, Свята Мати,
Святим омофором солдатів
Та вбережи від ворогів
Козацький рід захисників.
Які за матір, за дитину
За нашу славу Україну
На сторожі повсякчас,
Захищають усіх нас.
Які на лихо ворогам
Дають надію усім нам
На добро, на мир, на єдність
Та державну незалежність.
Героям вдячні ми за стійкість,
Хоробрість, мужність, честь та гідність.*

*За вірність рідному народу,
Який так мріє про свободу.
Про квітучу Україну
Й вільну мову солов'їну.
Про козацьку вічну славу
Й наймогутнішу державу.
Омріяна та назавжди єдина
Від заходу до сходу Україна,
Хай в мирі та любові процвітає,
А Богородиця її оберігає.
Укрий моя Покрова, Свята Мати,
Святим омофором солдатів
Та вбережи від ворогів
Козацький рід захисників.*

**Сірак Яна, учениця 10-В класу,
лідер учнівського самоврядування**

ОСІНЬ НА ПОДВІР'І ГІМНАЗІЇ

